

TAR. 3, 391.

2. विष्णुशक्ति m. N. pr. eines Fürsten KATHĀS. 6, 126.

विष्णुशर्मन् m. häufiger Mannsname. N. pr. eines Autors mystischer Gebete bei den Tāntrika Verz. d. Oxf. H. 101, b, 20. des Hauptes einer Bhakta genannten Secte 248, a, 17. des Erzählers des Pañkātantra und Hitopadeṣa 124, b, 44. PAÑKĀT. Pr. 3. 4, 21. fgg. HIR. 7, 20. 45, 2. — Verz. d. Oxf. H. 152, b, 17.

विष्णुशिला f. = शालग्रामशिला MERUTANTRA 5 im ÇKDr.

विष्णुशङ्खल m. Bez. eines best. astr. Joga ÇKDr. nach dem MĀTSA-P. und VISHṆUDHARMOTTARA.

विष्णुश्रुत adj. von Viṣṇu erhört; m. oxyt. als Mannsname P. 6, 2, 148, Schol.

विष्णुसार्म् n. N. pr. eines Tīrtha Verz. d. Oxf. H. 60, a, 36.

विष्णुसर्वज्ञ m. N. pr. eines Lehrers HALL 161. fehlerhaft für ०सर्वज्ञ. oder सर्वज्ञविष्णु, wie er SARVADARṢANAS. 1, 6 genannt wird.

विष्णुसत्सनामन् n. die tausend Namen Viṣṇu's Verz. d. Oxf. H. 14, b, 11. ein Abschnitt des Mahābhārata 4, b, N. 30. HALL 127. ०ना-मभाष्य n. ebend. विज्ञोः सत्सनामस्तोत्रम् Verz. d. B. H. No. 420.

विष्णुसिंह m. N. pr. eines Mannes Verz. d. Oxf. H. 285, b, 3. 4.

विष्णुसूक्त n. eine an Viṣṇu gerichtete Hymne Verz. d. Oxf. H. 398, a, No. 144. 405, b, No. 11.

विष्णुसूत्र n. das von Viṣṇu verfasste Sūtra Ind. St. 1, 246.

विष्णुस्वामिन् m. 1) ein Heiligthum (eine Statue) des Viṣṇu RĪĀ-TAR. 5, 99. — 2) N. pr. verschiedener Männer KATHĀS. 20, 115. 82, 3. 93, 32. 96, 4. Verz. d. Oxf. H. 153, a, 6. SARVADARṢANAS. 101, 14. 102, 1. WILSON, Sel. Works I, 34. fg. 119.

विष्णुकिता f. Basilienkraut AUSH. 42.

विष्णुसंव (विष्णु + उ०) m. ein Fest zu Ehren Viṣṇu's VOP. 2, 1.

विष्णुय् (von विष्णु), ०यति wie mit Viṣṇu verfahren mit Jmd (loc.) VOP. 21, 6.

विष्पन्द m. ein Gericht aus Weizenmehl, Ghṛta und Milch gekocht, auch ein zusammengesetzteres ähnliches Gericht SIDDH. in NIGH. Pr. wohl fehlerhaft für विष्पन्द. विष्पन्द von स्पन्द s. u. विस्पन्द.

विष्पर्थम् (von स्पर्थ् mit वि) 1) adj. etwa wetteifernd RV. 1, 173, 10. 5, 87, 4. 8, 23, 2. — VS. 15, 5. — 2) m. N. pr. eines Mannes: विष्पर्थस्य आङ्गिरसस्य साम Ind. St. 3, 237, b. — 3) n. N. eines Sāman Ind. St. 3, 237, b.

विष्पस् (स्पस् mit वि) m. Aufseher: श्रमिकृताम् RV. 1, 189, 6.

विष्पितं n. etwa Schwierigkeit, Gefahr NIGH. 4, 3. = विप्रात Nir. 6, 20. पारं नो अस्य विष्पितस्य पर्यन् RV. 7, 60, 7. अति नो विष्पिता पुरु नै-भिर्पो न पर्यथः 8, 72, 3.

विष्पुलिङ्गकं adj. Funken sprühend: त्रिः सप्त विष्पुलिङ्गका विषस्य पुष्यमतन् RV. 1, 191, 12. nach Śi. Zungen des Feuers oder Sperling; vgl. विष्पुलिङ्ग.

विष्फार und विष्फाल s. विस्फार und विस्फाल.

विष्पुलिङ्ग (dieses in den älteren Schriften) und विष्फु (von स्फु mit वि) m. 1) Funke: श्रोः नृदा विष्पुलिङ्गा व्युच्चरति ÇAT. Br. 14, 5, 4, 23. 9, 4, 12. MAITRAUP. 6, 26. KAUSH. Up. 3, 3. 4, 20. MBH. 1, 1481. 4, 1685.

HARIV. 11703. GRHJAS. 1, 85. SUÇR. 2, 315, 9. VARĀH. BṚH. S. 32, 25. 33, 28. 46, 22. 47, 10. 60, 13. 84, 1. BĀG. P. 3, 28, 40. 6, 8, 22. ०मात्र Schol. zu ĀÇV. ÇA. 3, 10, 9. am Ende eines adj. comp. f. श्चा MBH. 7, 3327. HARIV. 12764. विष्पुलिङ्गीभू zu einem blossen Funken werden: मध्याङ्गर्को ०बभूव Inschr. in Journ. of the Am. Or. S. 7, 6, ÇI. 14. Vgl. विष्पुलिङ्गक. — 2) ein best. Gift H. 1199. HALĀJ. 3, 25.

विष्प्य (von 2. विष्) adj. gaṇa गवादि zu P. 5, 1, 2. zu vergiften, den Tod durch Gift verdienend P. 4, 4, 91. AK. 3, 1, 45.

विष्पन्द (von स्पन्द mit वि) m. Tropfen: सोमस्य MBH. 13, 3727. (वि-स्पन्द ed. Calc.). प्रकस्य विष्पन्दान् (so ist zu lesen; विस्पन्दान् ed. Calc. विस्पन्दान् ed. Bomb.). R. GORR. 2, 94, 13 (विस्पन्द).

विष्पन्दक N. pr. einer Oertlichkeit PAÑKĀR. 1, 10, 44 (विस्प० gedr.).

विष्पन्दन (von स्पन्द mit वि) n. das Tröpfeln, der Zustand des Tropfbarflüssigen MBH. 12, 9134 (विस्प० beide Ausgg.). SUÇR. 2, 37, 4.

विष्पन्दिन् (wie oben) adj. tropfbarflüssig SUÇR. 1, 224, 6 (विस्प० gedr.).

विष adj. = विष UṂĀDIK. im ÇKDr.

विषक् s. u. विषच्.

विषक्सेन (विषच् + सेना) 1) m. P. 8, 3, 99, Schol. 4, 1, 114, Vārtt.

a) ein N. Viṣṇu's oder Kṛṣṇa's AK. 1, 1, 14. H. 214. an. 4, 190. MED. n. 209. HALĀJ. 1, 21. MBH. 6, 2944. HARIV. 1639. 14114. R. 6, 102,

14. RAGH. 15, 103. ÇIÇ. 10, 55. Verz. d. Oxf. H. 250, b, 28. 30. fg. BĀG. P. 1, 2, 8. 3, 13, 3. 46. 19, 4. 4, 9, 43. 20, 17. 22, 62. 6, 8, 27. 8, 13, 24. 11, 27,

43. PAÑKĀR. 3, 9, 3. 4, 3, 44. विषक्सेनाज्ञौ (verstellt) gaṇa राजदत्तादि zu P. 2, 2, 31. neben कुरि unter den Namen Çiva's MBH. 13, 1168. —

b) N. pr. eines Wesens im Gefolge Viṣṇu's WEBER, RĀMAT. Up. S. 288. BĀG. P. 5, 20, 40. 8, 21, 16. PAÑKĀR. 3, 11, 28. निर्मात्यधारी विज्ञो-स्तु विषक्सेनश्चतुर्भुजः KĀLIKĀ-P. 82 im ÇKDr. ein Sādhya HARIV. 13182.

13474. fgg. N. des 14ten (13ten nach ÇKDr.) Manu VP. 268, N. 8. ein alter Ṛshi Ind. St. 4, 377. MBH. 2, 300. ein Fürst R. GORR. 2, 116, 31. ein Sohn Brahmadatta's HARIV. 1066. 1273. VP. 453. BĀG. P. 9, 21, 25.

Çambara's HARIV. 9251. — 2) f. श्चा eine best. Pflanze, = प्रियङ्गु, फ-लिनी AK. 2, 4, 3, 36. H. an. MED. RATNAM: 122. — Häufig fehlerhaft

विष्य० geschrieben. Vgl. वैषक्सेन्य.

विषक्सेनप्रिया f. 1) Viṣvakṣena's d. i. Viṣṇu's Geliebte, Lakshmi H. an. 6, 5. MED. j. 134. — 2) eine best. Pflanze, = वाराही,

त्रायमाणा AK. 2, 4, 5, 16. H. an. MED.

विषगघ्न (विषक् + घ्न०) n. P. 6, 3, 92, Schol.

विषगघ्न (विषच् + घ्न) m. N. pr. eines Sohnes des Pṛthu MBH. 1, 225 (b). 2, 1023. 3, 13517. 13, 3689. VP. 361. Die richtige Schreibart

hat die Bomb. Ausg., विष्य० ed. Calc. des MBH. Derselbe Mann heisst anderwärts विष्टराघ्न.

विषगौड n. N. eines Sāman KĪṬH. 34, 6. PAÑKĀV. Br. 10, 11, 1.

विषग्योतिस् (विषच् + ज्यो०) m. N. pr. eines Sohnes des Çatagīt VP. 165. die richtige Schreibart in der neuen Ausg.

विषग्युञ्ज (विषच् + युञ्ज) adj. P. 6, 3, 92, Schol.

विषगलोप (विषच् + लोप) m. allgemeine Störung, ein vollständiges Durcheinander MBH. 12, 461. 2550. विष्य० ed. Calc.

विषगवार्त (विषच् + वार्त) m. ein nach oder von allen Seiten blasen-